

HẠNH PHÚC TRỞ LẠI

Có không biết bao nhiêu cặp vợ chồng, từ bao nhiêu năm cứ để mặc tình trạng "khắc khẫu", tình trạng "xung khắc" bất hòa giữa hai vợ chồng kéo dài năm này tháng nọ. Họ không buồn bỏ một chút thì giờ để tìm hiểu lý do của sự khắc khẫu, sự nghịch ý và tìm cách khắc phục để gia đình có một đời sống hạnh phúc, an vui. Họ không ý thức được rằng, hạnh phúc có sẵn trong hiện tại, trên con đường chúng ta đang đi...

Chỉ một việc chúng ta được sống độc lập, nghĩa là có thể thấy, nghe, đi, đứng, ăn uống, không bệnh hoạn, có cơm áo, có áo mặc, có nhà ở và được bình yên đã là một hạnh phúc vô cùng trong đời, mà ít người ý thức, vì người ta cứ mãi mê theo đuổi những mộng tưởng xa xôi, thả hình bắt bóng.

Nếu tuần nào không bận rộn với những sinh hoạt cộng đồng, hai vợ chồng tôi đi ăn nhậu tiệc tùng ở nhà bạn bè, sẽ có dịp nghe các bà, sau khi ăn no kéo nhau ra phòng khách, đem ông chồng yêu quý của mình ra tố khổ.

Câu chuyện của chị Hồng làm tôi suy nghĩ rất nhiều, từ câu chuyện đó tôi suy ra một triết lý... sống hạnh phúc ngay bây giờ và ở đây.

Chị Hồng kể, chị vượt biên trước với hai con, qua Mỹ mấy mẹ con vất vả lúc đầu nhưng dần dần đã tạo được cuộc sống tốt đẹp. Chị mua được cái nhà hàng nho nhỏ và các con đã ăn học nên người. Hơn mười năm sau ông chồng ra tù cải tạo mới được bảo lãnh sang Mỹ. Trong thời

gian xa cách hơn một chục năm đó hai người đã hoàn toàn thay đổi. Chị Hồng đã quen đời sống Tây phương, tháo vát, lanh lợi, còn ông chồng sau một thời gian lâu dài bị tù đày, sức khỏe yếu kém, tinh thần bị khủng hoảng, ông rất chậm chạp, có thể nói là cù lùn so với bà vợ.

Tinh thần chị Hồng luôn bị căng thẳng, lo âu vì làm ăn buôn bán, cạnh tranh, lại thêm thân xác quá mệt mỏi vì làm việc nhiều giờ ở nhà hàng nên lúc nào chị cũng cau có, gắt gỏng như bệnh thần kinh hay xì-nect vô lý, càng làm cho ông chồng thêm buồn tủi thân phận sống bám vào vợ.

Một hôm ông chồng bệnh, bảo chị Hồng rót cho một ly sữa. Chị càu nhàu:

- Thì ông đi lấy đi, còn đi được, chưa bệnh nặng mà.

Ông chồng đổ quạu:

- Tôi bệnh bà biết không?

Chị Hồng với tay lấy ly nước trà chị đang uống, đổ sữa vô rồi đem lại cho ông chồng. Chị dẫn mạnh cái ly lên bàn nói "uống đi", rồi quay lưng đi.

Ông chồng nổi giận bắt đầu to tiếng:

- Bà đã đi quá mức của một người vợ, không coi chồng ra gì!

Chị Hồng trả lời lại:

- Bên Mỹ này bình quyền, không có chuyện chồng chúa vợ tôi. Ai cũng phải làm việc cực thấy cha để kiếm sống, không ai hầu ai như bên nhà.

Chị lằn nhằn không dứt lời.

Ông chồng thấy cái gì màu đen giống con ruồi trong ly sữa, ông la lên:

- Bà cho tôi uống sữa với ruồi, bà biết không?

Chị Hồng bình thản đáp:

- Thì vớt nó ra. Ở bên Việt Nam, đang ăn phở con ruồi bay rớt vô tô phở mình vớt bỏ đi, rồi ăn tiếp có sao đâu.

Ông chồng nổi cơn, nhắc lại đủ thứ chuyện buồn phiền chất chứa trong lòng bấy lâu nay. Ông chồng chưa dứt lời thì bà vợ phản pháo ngay bằng những lời lẽ thật đanh đá. Cả hai trao đổi nhau những câu nói chanh chua, độc ác cho hả giận.

Trong cơn nóng giận đó, họ không có thì giờ suy nghĩ, cân nhắc từng lời nói, nên những lời lẽ thật tàn nhẫn, độc địa được bắn thẳng vào tai, vào tim hai người và đã để lại nhiều vết thương không hàn gắn được.

Không đành được cơn giận, anh chồng nói:

- Không thể tiếp tục được nữa, phải ly dị.

Bà vợ trả lời ngay:

- Càng sớm càng tốt, bỏ ông ra tôi dư sức lấy một chục thằng hơn ông.

Ông chồng không chịu thua nói:

- Phen này ông về Việt Nam ông lấy gái còn trinh chứ không lấy bà già ó đâm như bà.

Chị Hồng chạy vội ra xe:

- Tôi đi tới văn phòng luật sư ký giấy ly dị ngay bây giờ.

Tại văn phòng luật sư, chị Hồng gọi điện thoại cho hay luật sư đòi phải đặt trước hai ngàn đô và không trả lại nếu sau này họ đổi ý không muốn ly dị. Ông chồng đồng ý ngay, rồi buồn bã đứng dậy bước lại bồn rửa chén, đổ ly sữa. Bên cửa sổ có ánh sáng, anh chồng mới thấy miếng đen trong ly sữa là lá trà trong ly chị Hồng đã uống. Thì ra cả hai vợ chồng cãi nhau rùm beng, làm mất đi một buổi sáng đẹp trời chỉ vì xón xác thấy lá trà mà tưởng là con ruồi. Anh chồng ân hận cho sự nóng nảy của mình. Không phải hai vợ chồng chỉ mất đi một buổi sáng đẹp trời mà mất luôn hai ngàn đô, đấy là may nếu không thấy lá trà thì họ

đã ly dị, gia đình ly tan, con cái buồn khổ, chỉ vì nóng nảy, làm lẫn. Lúc nóng giận, đầu óc người ta không sáng suốt, nói nặng không tiếc lời.

Hai vợ chồng tiếp tục sống chung, ăn chung, ngủ chung nhưng không hạnh phúc, không ai nhường nhịn ai. Ai cũng có cái "ngã" quá to, tự cho mình đúng rồi rống hống cãi, mặt sát lẫn nhau. Họ để mặc cho tình trạng khắc khẩu kéo dài vì tin là tuổi của họ xung khắc, số con chuột, con mèo, con rắn, con heo gì đó... tứ hành xung, vì tình nghĩa không ly dị, nhưng không thể sống thuận hòa, hạnh phúc với nhau được.

Một hôm có một người khách đến ăn ở nhà hàng đưa cho chị Hồng xem hình họ vừa xây một căn nhà rất khang trang bốn tầng lầu tuyệt đẹp ở Sài Gòn mà tốn có bảy chục ngàn Mỹ kim. Chị Hồng cảm cái hình ngắm tới ngắm lui thích quá, muốn về Việt Nam xây một căn như vậy cho cha mẹ ở bây giờ và một ngày nào đó về hưu hai vợ chồng về Việt Nam, thì có căn nhà tiện nghi. Ở đây chắc con cái sẽ bỏ cha mẹ vô viện dưỡng lão, thêm buồn tủi.

Thế là chị Hồng tự ý bay về Việt Nam hai tháng để tận mắt trông coi việc xây cất căn nhà theo ý chị muốn. Trước khi chị đi dặn dò mấy đứa con, coi chừng ba, đừng để ông đi nhậu nhẹt, gặp gỡ bà này bà nọ lúc mẹ vắng nhà. Hai đứa con nghe lời mẹ, để ý canh chừng ông già. Ông chẳng đi đâu cả, buổi tối sau khi đóng cửa nhà hàng về ông ngồi gõ lóc cóc trên key board computer đến quá nửa đêm, "chat" với mấy cô gái ở Việt Nam muốn lấy chồng Việt Kiều. Chỉ trong vòng hai tháng là tình nồng say đắm nảy nở giữa chồng chị và cô gái tuổi đáng con ở Việt Nam. Câu chuyện tình ảo trên nét đã thúc đẩy anh chồng quyết về Việt Nam một chuyến để gặp người tình trong mộng, trên net.

Khi chị Hồng trở về Mỹ, hí hửng với mấy cái hình căn nhà khang trang ở Việt Nam thì ông chồng chị quyết liệt đòi về Việt Nam để xem tận mắt căn nhà. Cố nhiên chị Hồng không cho ông ta về Việt Nam một mình. Cho chồng về Việt Nam một mình rất nguy hiểm, dễ bị các cô gái tơ ở Việt Nam quyến rũ. Nhưng nay với tình yêu thúc đẩy ông chồng chị Hồng quyết "quạt khởi", không chịu sự chỉ huy, theo ý kiến của vợ nữa. Chị Hồng giận lấy, cảnh cáo là khi ông trở về thì ông cuốn quần áo ra khỏi nhà. Ly dị.

Ông chồng nghĩ bụng "càng tốt".

Khi về tới Việt Nam thì việc đầu tiên là anh chồng đi tìm gặp người tình trên nét. Trời ơi! Hình trên net thì cô ta đẹp và duyên dáng, còn trên thực tế thì xấu ơi là xấu và qua nhiều câu chuyện thì anh chồng thấy rõ là cô này "bất địa", moi móc tiền Việt Kiều hơn là có tình yêu chân thật. Cô này muốn đi Mỹ với bất cứ giá nào, chuyện sống hạnh phúc hay không thì hạ hồi phân giải, có ly dị cũng không sao, miễn được đi Mỹ. Ông chồng thất vọng, lo ngại, tiếc công xúc tép nuôi cò, không biết cò ở với ông được bao lâu mà trước mắt là phải hy sinh bà vợ già... Sau vài lần gặp gỡ anh chồng quyết ở lại với vợ "ta về ta tắm ao ta" cho chắc ăn.

Từ đấy ngày nào anh ta cũng o bế đưa ông bà già vợ đi ăn, đi chơi, như một thằng rề có hiếu. Chị Hồng ở nhà lục lạo hết phòng này tới tủ nọ cố tìm một chứng tích để hiểu vì sao ông nhất quyết đòi về Việt Nam, phải có một động cơ nào đó thúc đẩy ông ta mới quyết liệt như vậy.

Moi móc hết quần áo ở mọi góc kẹt, chị mới thấy một hộp bánh biscuit được gói kỹ, tim chị đập mạnh, hồi hộp mở ra từ từ, trong đó có một cuốn sổ tay nhỏ và một xấp thơ cũ giấy đã bạc màu. Chị mở cuốn sổ nhỏ ra đọc mới biết đó là quyển nhật ký, ông chồng viết rất ngắn gọn những tâm tình thật buồn tủi về cuộc đời này, bây giờ không còn uy quyền của một cấp chỉ huy, một người chồng, một người cha trong gia đình... Ông ghi lại sự chịu đựng, chấp nhận cuộc sống hiện tại, nhất là nỗi buồn tủi phải sống bám vào vợ, vì tuổi đã lớn không thể làm lại từ đầu...

Đọc tới đây chị Hồng thấy cảm động ứa nước mắt, bây giờ chị mới cảm thông, thương xót, tội nghiệp chồng. Từ trước tới giờ, mỗi lần nổi cơn là chị la cho hả giận, chứ không hề nghĩ tới tinh thần ông chồng đã bị khủng hoảng trước cuộc đời, và chị cũng không biết giọng nói thường nhật vô tình của chị đã làm chạm tự ái ông chồng rất nhiều, đã để lại trong tâm thức ông nhiều đau thương, buồn tủi không tả được.

Chị Hồng bỏ cuốn nhật ký xuống, đọc tiếp xấp thư, thì ra đây là những cái thư chị đã gửi cho anh chồng từ lúc hai người mới yêu nhau. Chị thật xúc động khi thấy anh chồng vẫn còn giữ kỹ những kỷ vật này.

Chị đọc cái thư thứ nhất, có những lời lẽ thật ngọt ngào, nũng nịu dễ

thương "anh dễ ghét ghê! Anh biết là xa anh em nhớ anh thấy mờ không? Lần sau hễ em gọi điện thoại, dù anh bận đến đâu cũng phải gọi lại liền, nếu không em sẽ bắt đền..." Kèm theo thư là cái hình chị lúc 18 tuổi. Lúc đó mặt mũi xinh ghê, đã xinh đẹp còn ngọt ngào nữa chẳng trách ông chồng trồng cây si, đòi làm đám cưới sớm. Cái thư có ép hoa pensee nữa, tình thuở ấy thiệt là mơ mộng.

Chị Hồng với tay lấy cái gương trên bàn, soi lại mặt mình bây giờ... hời ơi, năm tháng đã để lại trên mặt chị nhiều nếp nhăn, đã già nua mà lúc xì-nẹt chị còn cau có, chẳng trách sao bây giờ chồng muốn thương mà thương không vô.

Chị Hồng đọc tiếp cái thư thứ hai, cái nào cũng có kèm theo một cái hình rất xinh, hồi đó có bao nhiêu tiền mấy cô gái cũng đem cho mấy tiệm chụp hình ăn. Trong thư chị viết: *"Em nhớ buổi chiều mình dạo chơi trong công viên, trời bắt đầu mưa nhẹ hạt, anh ôm, che mưa cho em, trong vòng tay thương yêu của anh, em cảm thấy thật ấm êm, hạnh phúc. Em mong vòng tay thương yêu này che chở em mãi suốt cuộc đời..."*

Chị Hồng nhớ lại... mới cách đây mấy hôm, hai vợ chồng lái xe khi trời tuyết. Nhìn những bông tuyết rơi nhẹ càng thú vị hơn mưa rơi nhiều, nhưng bây giờ già hay quạu bậy, đường trơn trượt, ông chồng ghì chặt tay lái, trong lúc chị làu nhàu:

- Ông lái xe kiểu gì kỳ cục vậy, sang "lane" sao không ra signal, hồi nãy bảo đi đường trong ông không chịu, ông đi đường ngoài bây giờ không nhớ đường. Tôi nói với ông hoài, lên xe thì phải coi bản đồ trước, định hướng, bây giờ sắp trễ chuyến bay mà còn lẩn quẩn không biết đường, khổ không?

Ông chồng cự lại:

- Bà giỏi bà lái đi!

- Tôi không lái xe được trên xa lộ, trời tuyết.

- Không lái được thì im đi để người ta lái. Đã lạc đường còn nghe cằn nhằn có bực không?

Cái thư thứ ba cũng có lời lẽ nồng nàn tha thiết lắm. "*Em mong khi mình về sống với nhau rồi, mỗi đêm em sẽ đưa anh vào "rose garden" (vườn hồng) thật thơ mộng.*"

Thực tế bây giờ cứ mỗi lần ông chồng lại gần thì chị nhăn nhó:

- Mệt quá đi thôi! Làm việc đầu tắt mặt tối cả ngày mà tới giờ ông còn bắt thêm job... đêm!

Ông chồng chịu đấm ăn xôi, choàng tay qua ôm vợ. Chợt nhớ tới mấy cái bills, chị Hồng hỏi:

- Cái bill nước anh trả chưa, nếu để trễ là họ cúp nước cho mà coi.

Nghe cúp nước ông chồng hoảng quá, tuột xuống giường đi tìm cái bill coi đã trả chưa. Vừa trở lại đặt lưng xuống giường nằm thì chị Hồng nói, đã nhắc anh bỏ vô băng IRA hai ngàn để được trừ thuế, anh bỏ chưa? Cái máng xối rớt tòn teng cả tháng nay, chùng nào anh mới sửa?

Ông chồng kêu trời:

- Trời ơi! sao cứ tới giờ tôi leo lên giường nằm cạnh bà, bà hỏi đủ thứ chuyện như vậy, làm sao hứng nổi, thôi bỏ mẹ nó qua hết đi, tính sau...

Xếp lại xấp thư cũ, chị Hồng ưu tư nghĩ đến hai chữ "vô thường", quả thật vạn vật luôn đổi thay. Từ một cô gái xinh đẹp hiền dịu nay trở thành bà già xấu xí, hay gắt gỏng, khó thương. Ngày nay qua ngày khác chị đã quá bận rộn chạy đua với cuộc sống đến nỗi không có thì giờ dừng lại để suy nghĩ, tìm hiểu coi mình đã sống như thế nào? Mình đã sống với ý thức hiện hữu và sống hạnh phúc trong từng phút, từng giây hiện tại?

Vì cuộc sống quá bận rộn, bon chen để cung ứng những nhu cầu, tiện nghi vật chất, rõ ràng là chị đã đánh mất quá nhiều hạnh phúc hiện tại của mình cho những vọng tưởng điên đảo, được, mất, hơn, thua, vinh, nhục, buồn, giận, thương, ghét. Khắc khoải trong âu lo, toan tính, sân hận, thù oán, trong nuôi tiếc ký ức, trong ước vọng tương lai và ngay

cả giờ phút này chị cũng đang lao chao vọng động... sự bất an có mặt thường trực trong đời sống tinh thần, tâm linh của chị.

Chỉ những giây phút thật lắng đọng tâm tư như thế này chị mới thấy thương chồng và ân hận về cách cư xử tồi tệ với chồng. Ngày hôm sau chị quyết định làm mới lại cuộc tình bằng cách sẽ sửa đổi để được dễ thương như ngày xưa. Chị đi chợ mua cho chồng vài cái cà vạt, và đôi vớ, quần áo mới, rồi gói lại cẩn thận trong giấy kiếng màu thật đẹp, như gói quà Giáng Sinh. Chị dự định khi chồng ở Việt Nam về chị sẽ bịt mắt anh chồng lại, đem quà ra bày một bàn rồi mở mắt anh ta ra cho xem, chắc chắn anh ta sẽ rất vui mừng và hạnh phúc trước sự đổi mới này.

Trong lúc chị đang quyết tâm làm mới lại cuộc đời thì có người bạn cũ rủ chị đi dự lớp thiền ở chùa gần nhà, chị nhận lời đi ngay. Ở thiền đường, các thiền sinh ngồi thành một vòng tròn. Bên cạnh thầy, tất cả cùng thư thả uống trà và bàn chuyện đạo (trà đàm) và nghe pháp thoại, có lúc cùng nhau hát những bài thiền ca, để ý thức sự sống nhiệm màu trong giờ phút hiện tại, vui như trẻ thơ. Trong môi trường trong sáng này, chị cảm thấy như đã thoát vòng tục lụy, bước vào niết bàn ở thế gian. Chưa bao giờ chị có được cảm giác an lạc thanh thản, tâm hồn rộng mở, tha thứ, bao dung, vui tươi, hồn nhiên như vậy.

Thầy giảng về sự "cảm ơn" và "ái ngữ". Trong lúc lắng nghe chị nhìn xuống như để thấm thấu hết những lời giảng vàng ngọc của thầy. Suy nghĩ kỹ lại thì chị chưa bao giờ nói lời cảm ơn chồng và con cái, mà chính thực chị đã mang ơn họ rất nhiều. Chồng là người đầu ấp, tay gối đã chia sẻ với chị biết bao nhiêu khổ cực, buồn vui của cuộc sống. Chị cũng chẳng để ý tới hai chữ "ái ngữ" là những lời nói êm đẹp, đem lại hạnh phúc cho nhau. Từ trước tới giờ hễ nổi cơn lên là chị nói, chị nói bất cứ cái gì vụt hiện ra trong óc, nói cho hả giận, không cân nhắc, dẫn đo hậu quả gì cả.

Càng nghe thầy giảng chị càng ân hận cho những gì mình đã nói, đã làm một cách vô minh từ trước tới giờ. Tối hôm đó, chị gọi điện thoại cho chồng với những lời lẽ rất ngọt ngào, êm dịu, chị dặn dò anh chồng cứ vui chơi bên nhà, khi về thì nhớ mua cho chị mấy thức ăn Việt Nam như khô cá thiều, khô lan phòng, mứt me... chị thực sự nôn nóng mong

cho mau qua một tuần để đón chồng về. Cuộc đời của hai người từ nay sẽ đổi khác, sẽ không còn khắc khổ, xung khắc như trước nữa.

Hai ngày sau, đứa cháu bên Việt Nam gọi điện thoại qua cho hay chồng chị bị "heart attack" trong lúc tắm biển với mấy cháu và tắt thở trên đường đưa tới bệnh viện cấp cứu. Chị vội vã bay về Sài Gòn, cố nhiên chị đem theo những món quà đã gói trong giấy kiếng thật đẹp. Lúc tận liệm, chị đã liệm theo quan tài những món quà này với thật nhiều nước mắt... đã muộn rồi!

Ai cũng biết đời là vô thường, hãy sống trọn vẹn những giờ phút hiện tại, biết là biết vậy nhưng người ta cứ để cho đời trôi lẩn, để cho biết bao phiền muộn cứ hòa quyện theo tâm hồn ta trong mỗi phút giây. Có một lúc nào đó dừng lại, thử hỏi, chúng ta đã bỏ biết bao nhiêu sinh lực, công sức để có được một tình yêu như ý, một danh vọng như ý, một tài sản như ý và rằng chúng ta thực sự đã sống với cái "như ý" đó một cách hạnh phúc không? Rõ ràng là chúng ta vẫn còn nhiều phiền muộn và cay đắng mà phần lớn là bởi bám víu, dính mắc với "cái tôi", "cái của tôi", và "cái tự ngã của tôi". Đó là chưa kể cái tâm thức đang bị thiêu đốt bởi những khao khát, ước mơ và lo âu...

Để thoát ly mọi phiền não, để xa lìa mọi mộng tưởng, đảo điên, cuồng si, chúng ta hãy tập sống buông xả, "không phân biệt". Hãy ý thức mình đang sống, trong từng hơi thở, trong mỗi bước chân, hãy an trú vững chắc trong hiện tại - sống hạnh phúc ngay bây giờ và ở đây.

Tuyệt Mai

Nguồn: <http://www.tongphuochiep.com/index.php/khoa-h-c-d-i-s-ng/hon-nhan-gia-dinh/35762-h-nh-phuc-tr-l-i-tuy-t-mai>

www.vietnamvanhien.org

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 8300 TÁC PHẨM